

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 365

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΜΑΪΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

Εἰς τὴν Σωτήριον Ἀνάληψιν

ΑΝΩ ΣΧΩΜΕΝ ΤΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΑΜΠΡΑ καὶ περιφανὴς εἶναι ἡ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου. Τὸ μέγα μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως ἐκδηλώνεται ἐμπρὸς μας ἀποθεωτικόν. Σήμερον ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἐγκαθίσταται εἰς τὸν οὐρανόν. Ἡ καταδίκη τοῦ σώματος ἐτελείωσε. Τὸ φθαρτὸν σκῆνωμα ἔλαβε θεϊκὴν ἀξίαν. Ἀκόμη καὶ οἱ Ἄγγελοι δοκιμάζουν μεγάλην ἐκπληξιν. Οἱ ἄνθρωποι ὁμως προσκυνοῦν τὸν Σωτῆρα μετὰ φόβου. Ἡ στιγμή εἶναι ἀνεπανάληπτος εἰς τὴν ἱστορίαν.

Ὁ Κύριος ἀναβαίνει πρὸς τὸν πατέρα Του καὶ πρὸς τὸν πατέρα μας. Δι' αὐτὸ καὶ συνοδεύομε τὴν ἔνδοξον ἀνάληψίν Του μετὰ τὸ πνεῦμά μας. Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας δὲν δυσκολεύονται νὰ ἴδουν τὸν θρίαμβον καὶ τὴν χαρὰν τῶν οὐρανίων ταγμάτων. Αἱ οὐράνιαι στρατιαὶ ὑποδέχονται τὸν νικητὴν τοῦ θανάτου καὶ ἀνακράζουν: «ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος· ψάλλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλλατε· ψάλλατε τῷ βασιλεῖ ἡμῶν, ψάλλατε· ὅτι βασιλεὺς πάσης τῆς γῆς ὁ Θεός» (Ψαλμ' μς' 6-9).

Ὁ Κύριος ὁμως δὲν ἀνέρχεται εἰς τὸν θρίαμβον μόνος Του. Συμπαράσχει καὶ τὴν «αἰχμαλωσίαν».

Ὁ Ἄδης ἐλαφραγωγῆθη «πύλας χαλκῶς ὑποῦ συντρίψας καὶ μοχλοὺς σιδηροὺς συν-

θλάσας».

Οἱ δίκαιοι, οἱ πατριάρχαι, οἱ προφῆται συναναβαίνουν εἰς τὸν κόσμον τῆς μακαριότητος. Εἶναι ἡ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία «ἡν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου Του αἵματος».

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἀνάληψις δὲν εἶναι μόνον τοῦ Κυρίου ἡ Οὐρανία ἀνάβασις, ἀλλὰ καὶ ἰδική μας. Ὁ θάνατός Του ἤνοιξε τὰς Πύλας τῆς σωτηρίας μας. Ἡ ἀνάστασις ἔδειξε τὸν δρόμον ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς αὐτήν. Ἡ ἀνάληψις ὁμως μᾶς ἐξησφάλισε τὸν τόπον τοῦ προορισμοῦ μας. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ καὶ ἡμεῖς τὰ μέλη. Ὁ χωρισμὸς εἶναι ἀδύνατος. Δι' ἡμᾶς δὲν ὑπάρχει μεγαλυτέρα ἀγαλλίασις ἀπὸ τὸ νὰ βλέπωμε τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς «καθίσαντα ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν οὐρανοῖς» (Εβρ. η, 1).

Τὸ ἴδιο ὑπεσχέθη καὶ εἰς ἡμᾶς: **Πορεύομαι ἐτοιμάσαι τόπον ὑμῖν· καὶ ἐὰν πορευθῶ καὶ ἐτοιμάσω ὑμῖν τόπον, πάλιν ἔρχομαι, καὶ παραλήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἑμαυτόν· ἵνα, ὅπου εἰμι ἐγὼ καὶ ἡμεῖς ᾔτε.** (Ἰων. ιδ' 2, 3.).

Μεσίτης λοιπὸν καὶ παράκλητος εἶναι ὁ ἀναληφθεὶς Κύριος. **«Τεχνία μου, ταῦτα γράφω ὑμῖν, ἵνα μὴ ἀμάρτητε· καὶ ἐὰν τις ἀμάρτη παρακλήτοιν ἔχομεν πρὸς τὸν Πατέρα, Ἰησοῦν Χριστόν δίκαιον· καὶ αὐτὸς ἰλασμὸς ἐστί περὶ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν, οὗ περὶ τῶν ἡ-**

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Υπό τοῦ Ὁσίου. **ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ** μοναχοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐξ ὧν τῶν δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ μόνον ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐστολισμένος με λόγον καὶ νοῦν. Καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸς δύναται καὶ πρέπει νὰ λατρεύῃ τὸν Δημιουργὸν τοῦ Θεοῦ, εὐχαριστῶν αὐτὸν καὶ διὰ τὴν περὶ ἑαυτὸν (τὸν ἄνθρωπον δηλ.) ἀγαθότητα, καὶ διὰ τὴν εἰς τὰ ἄλλα κτίσματα πρόνοιάν Του. Διότι ὁ ἥλιος φωτίζει, ἡ γῆ διατρέφει, τὸ ὕδωρ ποτίζει, ὁ ἀήρ ζωογονεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δι' ὅλα αὐτὰ χρεωστεῖ νὰ δοξάζῃ τὸν Δημιουργὸν καὶ τροφέα τοῦ Θεοῦ. Ἐπειτα καὶ χωρὶς τούτων πρέπει νὰ λατρεύῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν Θεόν· διότι αὐτὸ· εἶναι ὁ μόνος ἅγιος λατρείας διὰ τὰς θείας αὐτοῦ τελειότητας.

Ἄλλωστε ὁ Θεὸς ἀνταμειβεῖ τοὺς προσκυνητὰς τοῦ ἁγίου Ὀνόματός Του, καὶ κολάζει τοὺς παραβάτας τῆς πρὸς Αὐτὸν χρεωστουμένης λατρείας. Ὅθεν λοιπὸν καὶ ἕνεκα τῆς ἀνταμοιβῆς, καὶ ἕνεκα τοῦ φόβου τῆς κολάσεως, καὶ ἕνεκα τῆς τοῦ κόσμου δημιουργίας καὶ τῆς περ' αὐτὸν προνοίας, χρεωστεῖ νὰ λατρεύῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν Θεόν.

Ἡ θεία λατρεία εἶναι διπλῇ: Ἑσωτερικὴ καὶ ἑξωτερικὴ. Ἡ ἐσωτερικὴ λατρεία εἶναι νοερά καὶ εἶναι θεμελιωμένη εἰς τὴν καρδίαν, κατὰ τὸ: *«Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας*

μετέρων δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ ὅλου τοῦ κόσμου». (Ἰωαν. Α', β'. 1).

Ἡ ἀνάληψις τοῦ Κυρίου εἶναι ὁ ἐξιλασμός μας, ἡ ἀπολύτρωσις καὶ ὁ ἁγιασμός ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἀρχιερέως, ὅπως τὴν περιέγραφεν ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος: *«Ἐχόντες οὖν ἀρχιερέα μέγαν, διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας· οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθεῖν ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα, χωρὶς ἁμαρτίας. Προσερχόμεθα οὖν μετὰ παρηγορίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον, καὶ χάριν εὕρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν»*. (Εβρ. 8', 14-15-16).

αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰωαν. Δ', 24)· συνίσταται δὲ ἡ ἐσωτερικὴ λατρεία εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν δοξολογίαν καὶ εὐχαριστίαν τοῦ ὀνόματός Του, καὶ εἰς τὴν ἐπίκλησιν τῆς Θείας Αὐτοῦ βοηθείας ἐπὶ τῆς ἀσθενείας καὶ ἀθλιότητος ἡμῶν, τὴν ὁποίαν πρέπει καὶ νὰ ὁμολογῶμεν, ἵνα προσοικειώμεθα καὶ τὴν ταπεινώσιν.

Ἡ δὲ ἐξωτερικὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ γίνεται διὰ τοῦ σώματος, χρησιμεύει δὲ αὕτη εἰς σημείον καὶ ἐνδειξιν τῆς ἐσωτερικῆς λατρείας· γίνεται δὲ αὕτη διὰ πολλῶν μέσων, ἀλλὰ κυρίως διὰ τῶν ἀκολουθῶν πέντε πράξεων:

1) Διὰ τῆς προσκυνήσεως καὶ τῶν γονυκλισίων (μετανοιών), διὰ τῶν ὁποίων φανερώνομεν τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ὑποταγὴν μας.

2) Διὰ τῆς ἀπὸ τῶν βιβλίων, ἢ καὶ ἀπὸ στήθους γενομένης προσευχῆς, ἡ ὁποία εἶναι εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν Θεόν καὶ ἀναγκασιότατη διὰ τὴν σωτηρίαν μας, ὅταν αὕτη γίνεται μετ' εὐλαβείας καὶ προσοχῆς, καὶ δὲν γίνεται μόνον διὰ τῶν χειλέων καὶ καθ' ὑπόκρισιν, ὅτε οὕτη δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ προσευχή, ἀλλ' εἶναι μάλλον *βαττολογία*, ἡ ὁποία μάλιστα κατακρίνεται ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου (Ματθ. ΣΤ' 7).

3) Διὰ τῶν δακρύων καὶ στεναγμῶν, διὰ τῶν ὁποίων προσπαθοῦμεν νὰ ἐξιλεώσωμεν τὸν δικαιοκρίτην Θεόν, ὅταν συναισθανώμεθα ὅτι παρωγίσσαμεν αὐτὸν ἐναντίον μας διὰ τῶν ἁμαρτιῶν μας.

4) Διὰ τῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ἡ καρδία ἡμῶν ἀναλογιζομένη τὰς περὶ ἡμᾶς εὐεργεσίας καὶ τὴν ἀγάπην ὅπου ἔχει πρὸς ἡμᾶς ὁ Θεός. Οὕτως ἔχαιρε καὶ ὁ Προφῆτης Δαβὶδ καὶ ἐχόρευε προπορευόμενος τῆς κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ, ὡς ἱστορεῖται εἰς τὸ Β'. τῶν Βασιλειῶν Κεφαλ. ΣΤ'. 13—21.

5) Διὰ τῆς εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς συχνῆς εἰσόδου πρὸς δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸ Γραφικὸν λόγιον: *«Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν καὶ τὸ ἔτερον: «Εὐφρανθήν ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι, εἰς οἶκον Κυρίου πορευσόμεθα»* (ψαλμὸς 12), ὅπου συνενώνομεν τὰς φωνὰς μας ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ, πρὸς τὸν Ὑψιστὸν Θεὸν καὶ Πατέρα μας.

(Συνεχίζεται)

Καινοτόμων ἄθλοι...

Ο ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ...

Ὁ 46ος κανὼν τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων, λέγει αὐτολεξί τὰ ἑξῆς «Ἐπίσκοπον ἢ Πρεσβύτερον, αἱρετικῶν δεξαμένους βάπτισμα, ἢ θυσίαν, καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν, τίς γὰρ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαν, ἢ τίς μερίς πιστῶν μετὰ ἀπίστων;»

Ἐπίσης καὶ ὁ 68 Ἀποστολ. κανὼν, τὰ αὐτὰ ἀπαναλαμβάνει, καὶ ἡ Σύνοδος τοῦ ἁγ. Κυπριανοῦ καὶ ὁ Μ. Ἀθανάσιος, ὁ Μ. Βασίλειος καὶ ὅλοι σχεδὸν αἱ οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, αἱ ἐπόμεναι βοηθούμεναι ὑπὸ τῶν προηγουμένων, τοῦτο ἐκράτησαν καὶ ἐδίδαξαν καὶ διέτιξαν, ὅτι τὰ διάφορα βαπτίσματα τῶν αἱρετικῶν, εἶναι ἀπαράδεκτα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὅστις ἐκ τῶν αἱρετικῶν ἢ σχηματικῶν, θελήσῃ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀνάγκη πᾶσα νὰ βαπτισθῇ εἰς τὸ ὁρθόδοξον βάπτισμα, εἰς τρεῖς ἀναδύσεις καὶ καταδύσεις, σκεπαζόμενος ὅλος ὁ βαπτιζόμενος ὑπὸ τῶν ὕδατων, *εἰς τύπον τῆς τριήμερου ταφῆς ὑπὸ τὴν γῆν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ*. Ὡστε τὸ βάπτισμα τὸ ἁγίον καὶ ὁρθόδοξον καὶ χαριτωμένον καὶ τέλειον, ὥς μᾶς τὸ παρέδωσαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες τῶν Συνόδων, εἶναι ἀκριβῶς νὰ βυθίζεται ὅλον τὸ σῶμα τοῦ βαπτιζομένου 3 φορές εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγ. Πνεύματος.

Μερικοὶ τῶν σημερινῶν Ἱερῶν, φοβούμενοι δὴθεν μήπως πνίξουν τὸ παιδίον, τὸ βάθουν ἕως τὴν μέσην στὸ νερὸ καὶ ρίχνοντες μὲ τὰς χεῖρας τῶν νερὸν εἰς τὴν κεφαλὴν, λέγουν τὰ λόγια «βαπτίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ». Ἀλλὰ ψεύδονται οἱ ἱερεῖς λέγοντες ταῦτα. Πρέπει νὰ λέγουν ραντίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ, διότι ράντισμα γίνεται καὶ ὄχι βάπτισμα. Ἡ λέξις βαπτίζω ἔννοεῖ ὅτι βυθίζω εἰς τὰ ὕδατα, τὸ δὲ ραντίζω εἶναι, ὅτι λαβὼν ὁ ἄνθρωπος ὕδωρ εἰς τὰς χεῖρας ἢ εἰς τι ἄγγεῖον, τὸ σκορπᾷ εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Λοιπὸν αὐτὸ εἶναι τὸ βάπτισμα ἢ μᾶλλον τὸ ράντισμα τῶν Λατίνων, ὅπερ ἡ ὁρθόδοξος ἀνατολικὴ Ἐκκλησία σὺνδέποτε ἐδέχθη, εἰμὴ μόνον οἱ σημερινοὶ Λατινοφρονοῦντες ἀπὸ τῆς παραδοχῆς τοῦ νέου Παπολατινικοῦ ἡμερολογίου καὶ ἐντεῦθεν.

Ἀκούσατε παρακαλῶ τί συνέβη κατ' αὐτάς, μὲ τὴν κατάπτωσιν τοῦ Κλήρου τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὄχι βεβαίως ὅλους, διότι ἀδύνατον νὰ μὴν ὑπάρχουν καὶ ἑξαιρέσεις. «Εἰς νέος ἐξ Ἀθηνῶν, σπουδάζων εἰς τὸ Μόναχον τῆς Γερμανίας, ἐσχέτισθῃ μὲ μίαν κόρην Λατινίδα, χωρὶς τὴν γνώμην τῶν γονέων του.

Ὅταν τὸ ἔμαθαν οἱ Γονεῖς του ἐλυπήθησαν, ἀλλ' ὥς ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ μὲ ἔργα καὶ ὄχι μὲ λόγια μόνον, τοῦ ἐπρόβαλλαν ἂν δέχεται νὰ βαπτισθῇ, νὰ γίνῃ ὁρθόδοξη.

Ὁ νέος εἶπε τὴν ἀπαίτησιν τῶν Γονέων του καὶ ἐκείνη εὐθὺς ἐδέχθη νὰ βαπτισθῇ. Ἐπῆγαν λοιπὸν εἰς τὴν Μητροπόλιν Ἀθηνῶν καὶ διηγήθησαν τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἀμέσως οἱ ἐπιτετραμένοι ἐκεῖ κληρικοὶ, ἀπαντοῦν εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ νέου: ἄφου εἶναι Λατίνις εἶναι βαπτισμένη (!!) καὶ δὲν χρειάζεται ἄλλο βάπτισμα (!) Καὶ ἔφυγαν οἱ ἄνθρωποι

καταλυπημένοι καὶ σκανδαλισμένοι, διότι ξεύρουν πολλὰ γεγονότα ποὺ εἶδαν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν, διότι εἶναι ὀλίγον προχωρημένοι εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ ξεύρουν καλὰ ὅτι ὅσοι Παπισταὶ εἰς τὸ δόγμα, ἢ Προτεστάνται, ἢ Ἀρμένιοι, ἢ ἄλλοι αἱρετικοὶ ἤρχοντο εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν παλαιά, ἐβαπτίζοντο πρῶτον εἰς τὸ ἰδικὸν μᾶς βάπτισμα, εἰς τρεῖς ἀναδύσεις καὶ καταδύσεις, καὶ ἔτσι ἐλάμβανον τὸ τίτλον τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ.

Τώρα ὁμως, ἀγαπητοὶ μου ἀναγνώσται, οἱ ἥδη Κληρικοὶ, ἤλλαξαν κατευθύνειν, ἀνέκρουσαν πρῶτον καὶ ἐν γνώσει βαδίζουν πρὸς τὴν ἑνωσὶν μετὰ τοῦ Πάπα, χωρὶς νὰ ἐρωτοῦν τὸ ποίμνιόν των ἂν παραδέχεται τὸ τοιοῦτον. Ἐδέχθησαν τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ τὸ ἐφήρμοσαν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, μὴ βλέποντες οἱ ἐσκοτισμένοι, ὅτι ἐδέχθη καὶ ἡ Σερβία καὶ ἡ Βουλγαρία τὸ νέον, ποὺ τοὺς ἔχομεν βαρβάρους καὶ ἀπολιτίστους, ἀλλ' ὄχι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐλυτρώθησαν ἀπὸ τοῦ σχίσματος καὶ τὴν διαίρεσιν τοῦ λαοῦ των. Ἡμεῖς δὲ οἱ Ἕλληνες, οἱ καυχόμενοι πάντοτε ἐπὶ σοφίᾳ, ὑπεπέσαμεν εἰς τὸ σοβαρὸν αὐτὸ σφάλμα.

Τώρα, ὅσκις γίνεται Παγχοριστιανικὸν Συνέδριον εἰς καμμίαν Πρωτεύουσαν Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους, οἱ πρῶτοι ποὺ θὰ τρέξουν, εἶναι οἱ Ἕλληνες, ὅπως τὸ προπαραελθὼν ἔτος εἰς Εὐάναστον τῆς Ἀμερικῆς. Ἐρόρεσαν τὰ ἱερατικά των ἄμφια, καὶ ἀπροπορευόντο εἰς τὴν λιτὴν ψάλλοντες καὶ φωνάζοντες ὥς τοὺς κρονολήρους πετεινοὺς. «Ζήτω ἡ ἑνωσις» !!! καὶ ἀφοῦ ἐπανήλθον, ἀντὶ ἐκκλησιαστικῶν κυρώσεων καὶ τιμωριῶν, τοὺς ὑπεδέχθησαν οἱ Πατριάρχες τῶν μετὰ τιμῶν καὶ ἐπαίνων !!! Ὁ Πατριάρχης Ἀθιναγόρας ἔκαμεν ἐσχάτως καὶ τὸν γυῖρον καὶ τὴν ἐπισκεψιν τῶν Πατριαρχείων ἵνα πειθαναγκάσῃ καὶ τοὺς λοιποὺς συνιδέلفους του νὰ ὁμοφρονήσουν καὶ συγκαλέσουν τὴν Σύνοδον διὰ νὰ ἐνωθῶν τὸ ταχύτερον μὲ τὸν Πάπα τοὺς Πρωτεστάτας καὶ λοιποὺς αἱρετικούς. Ἐφ' ὅσον Πατριάρχης ὦν δ' εἰς μέγρι σήμερον ἐλθὼν ἐξ Ἀμερικῆς ἀναφανδὸν καὶ ἀπροφυλάκτως εἰσῆλθεν εἰς Τζαμὶ Τουρκικόν, τὴν πρώτην φοράν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὴν δευτέραν εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἔγραψαν ἐπ' αὐτῶν ὅλα τὰ θρησκευτικὰ περιοδικὰ καταδικάζοντα αὐτόν.

Ὅσοι λοιπὸν εἴμεθα καθαροὶ Χριστιανοὶ Ἕλληνες, ἂς δράξωμεν τὰ ὅπλα τῆς Χριστιανῶσυνης, τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος, ὃ ἐστὶ ρῆμα Θεοῦ, τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου, δηλαδὴ τὰ ὅπλα τοῦ Θεοῦ καὶ ἂς πολεμήσωμεν τὸν διάβολον καὶ τὰ ὄργανα αὐτοῦ ποὺ προσπαθοῦν καὶ πάλιν νὰ φέρουν εἰς τὴν τλήμονα Πατρίδα μας τὸ πνεῦμα τῆς καινοτομίας. Ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ ὅταν εὐηγγέλισε τὴν Θεοτόκον εἶπεν σὺν τοῖς ἄλλοις «καὶ δώσοι αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαυὶδ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ καὶ βασιλεῦσι ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος»...

† Ὁ Ταλαντίου ΑΚΑΚΙΟΣ

Ο ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ

Παλαιόθεν ο άνθρωπος ἐφιλοσόφησε περί Θεοῦ, ἐπεθύμησε τὴν ἐξύψωσιν του εἰς ὑψηλοὺς πνευματικοὺς ὁρίζοντας, ἠθέλησε νὰ ἀφιερῶσιν τὴν ζωὴν του εἰς ὑψηλὰ ἰδεώδη. Πολλὰ δὲ καὶ ποικίλα εἶναι τὰ ἰδεώδη ταῦτα, δι' ἃ πολλάκις ἐξεδάπανησεν ὅλον του τὸ εἶναι. Ἐν ἑκ τῶν ἰδεωδῶν αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ Μοναχικὸς Βίος, οὗτινος οὐδὲν ἴσον ἢ ὑπέρτερον. Ὁ Μοναχικὸς βίος ἀποβλέπει εἰς ὑψηλὸν πνευματικὸν σκοπὸν καὶ εἶναι μία ἀπερίσπαστος ἀφιέρωσις εἰς τὸν Θεόν, μία ἐξ ὁλοκλήρου παραδόσις εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ εὐαρέστησιν. Χάριν πνευματικοῦ σκοποῦ, χάριν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν προτιμᾶται ὑπὸ τινων ὁ Μοναχικὸς βίος, ἐν τῷ ὁποίῳ εὐχερέστερον καὶ τελειότερον ἐργάζεται τις διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του καὶ διὰ τὴν ἀνάπλασιν καὶ ἀναγέννησιν ἄλλων ψυχῶν. Ὁ Μοναχικὸς βίος εἶναι εἰς ἄγῶν διηνεκῆς καὶ ἀκατάπαυστος πρὸς νέκρωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς σαρκός, πρὸς κατανίκησιν τῶν παθῶν, πρὸς κατόρθωσιν βίου ἀγγελικοῦ καὶ ἐναρέτου. Ὁ Μοναχικὸς βίος εἶναι μία οἰκειοθελής, αὐτοπροαίρετος καὶ ἐλευθέρως ἐκλογὴ μιᾶς ὁδοῦ στενῆς καὶ τεθλιμμένης, ἐνὸς βίου σκληροῦ καὶ σταυροφόρου.

Τὸ ὅτι αὐτοθελήτως καὶ ἐλευθέρως ἐκλέγεται ὁ βίος οὗτος ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου διαβεβαιοῖ καὶ ἡ Θεία Ρῆσις ἡ δογματίζουσα: «οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, ἀλλ' οἷς δέδοται». Ἴδου δὲ καὶ ἑτέρα θεόπνευστος ρήτρα τοῦ θεορρήμονος Παύλου διαλαμβάνουσα διὰ τὸ ἀπερίσπαστον τοῦ μοναχικοῦ βίου καὶ τὴν τελείαν ἀφοσίωσιν τοῦ παρθενεύοντος εἰς τὸν Χριστόν: «ὁ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ Κυρίου, πῶς ἀρέσει τῷ Κυρίῳ».

Θαυμάσιος λοιπὸν ὁ μοναχικὸς βίος, ἀλλὰ καὶ λίαν εὐαπρόδεκτος ὑπὸ τοῦ Κυρίου.

Ὁ ἀκολουθῶν τὸν μοναχικὸν βίον εἰς οὐδὲν λογίζεται τὴν τύρβην καὶ τὴν μέριμναν τοῦ κόσμου, μόνον δὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου τηρεῖ καὶ ποιεῖ κατὰ δύναμιν.

Ὁ μονάζων πᾶσαν τὴν ἐλπίδα αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεὸν ἀναθέτει καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά του παραθέτει ἐξ ὁλοκλήρου τῷ Χριστῷ.

«Εἰ ζητεῖς ἄλλας πάσης τῆς γῆς, ὄντως ἄλλας ὁ μονάζων καὶ ἡσυχος, ὁ καὶ εὐθὺς ὁδηγὸς ἀτάντων τῶν σωθῆναι ζητούντων, οὐ τοσοῦτον ἐν λόγῳ τούτους παιδεύων, καὶ πρὸς τὸ σωτήριον ὁδηγῶν, ἀλλ' ἐν βίῳ, τρόπῳ ἡσυχῶ τῷ ὄντως ἁλατι ἡστυμένῳ τῷ τῆς πραότητος» λέγει Πατὴρ τις «Ἅγιος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Ὁ μονάζων περιφρονεῖ περιουσίας, πλούτη, δόξας, τιμὰς καὶ οἰονδήποτε ἄλλο ὕλικόν αγαθόν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. Ἐκλέγει τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν τὴν ἀπάγουσαν εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ἀδιαλείπτως προσεύχεται καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὁλοψόχως ἐργάζεται.

Ὁ μοναχὸς ἀπαρνέεται ἑαυτόν, ἀρνέεται τὰ πάθη καὶ τὴν ἐγωιστικὴν λατρείαν τοῦ ἰδίου. Ἐγώ, δὲν ἐνδίδει εἰς ἀλόγους ὁρέξεις τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, μισεῖ ἀμετακλήτως τὸν κοσμικὸν καὶ φιλήδονον βίον καὶ δὲν εὐρίσκει οὐδαμοῦ εὐχαρίστησιν, εἰ μὴ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ θείου θελήματος καὶ τοῖς φιλοθέοις πρὸς Θεὸν ἀναβάσεσι. Πλεῖστα ὅσα θὰ ἡδύναντο νὰ λεχθῶσι διὰ τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν καὶ τὴν οὐρανίαν ἀποστολὴν τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Ἡμεῖς

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΜΑΣ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΥΨΗ...

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι μία καλὴ καὶ ζεστὴ συζήτης ἀξίζει πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἓνα καλοστρωμένο καὶ πλούσιο τραπέζι... Τὴν ἀλήθειαν αὕτη δὲν τὴν ἀγνοεῖ ἡ χριστιανικὴ μας συντροφιά, καὶ γι' αὐτὸ συνεχίζει μερικὲς σκέψεις ἐπάνω στὸ θέμα πού ἀρχίσαμε προχθές. Ὁ χρόνος, βλέπετε, δημιουργεῖ πάντα νέα προβλήματα καὶ διὰ τὸν χριστιανὸν τὰ προβλήματα πρέπει νὰ εἶναι πρὸ παντὸς ἡθικά, γιατί ἡ θεωρήσις τοῦ ἡθικοῦ μας «εἶναι», ἐξυψώνει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν θέσιν πού τοῦ ἀρμόζει, τὸσον πλησίον τοῦ Θεοῦ, ὅσον καὶ ἀνάμεσα εἰς τοὺς συνανθρώπους του.

Πόσο λοιπὸν καλλίτερος μᾶς ἔκανε ἡ κατὰκτησις τοῦ διαστήματος; Αὕτη ἦταν ἡ ἐρώτησις τοῦ πιδ ὠριμου τῆς συντροφιάς καὶ αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἀπασχόλησε τὴν σκέψιν μας ἀπὸ προχθές μέχρι σήμερα. Καὶ τὸ συμπλήρωμά της ἦταν: «μήπως πρέπει νὰ χρησιμοποιήσουμε ἓναν ἄλλο δορυφόρο γὰρ νὰ πετάξουμε ὄχι πρὸς τὰ ὕψη τοῦ στερεώματος, ἀλλὰ πρὸς τὰ βάθη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς;

Καὶ βέβαια, φίλε μου.

Ὅταν λέμε ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ χριστιανοῦ καὶ γενι-

κώτερα τοῦ ἡθικά καλλιεργημένου ἀνθρώπου, πρέπει νὰ εἶναι ἓνας συνεχὴς ἄγῶν διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἡθικοῦ του κόσμου, διὰ τὴν ἐξευγένισιν τῆς ψυχῆς του, ἐννοοῦμε ἀκριβῶς ὅτι ἡ ζωὴ αὕτη πρέπει νὰ εἶναι μία συνεχὴς πτῆσις.

Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ ἔχουμε καθήκον νὰ καλλιεργοῦμε τὴν ἐπιστήμην, τὰ γράμματα, τὰς τέχνας. Μὲ αὐτὰ ἐνισχύεται ὁ ἀντικειμενικὸς πνευματικὸς ἀνθρώπος. Ἀπὸ τὴν ἄλλην νὰ πλησιάζουμε τὸν Θεὸν μὲ τὴν ἐνεργὸν πίστιν, μὲ τὴν προσήλωσην εἰς τὸ τὸ θεῖον Του θέλημα, μὲ τὴν μίμησιν τῶν ἁγίων Του. Αὐτὰ ἐξευγενίζουν τὸν ἄνθρωπον. Τὸν κάμουν ἀξιὸν νὰ ὀνομάζεται «υἱὸς Θεοῦ».

Νὰ λοιπὸν οἱ δύο τομεῖς εἰς τοὺς ὁποίους καλεῖται νὰ δράσῃ ὁ ἀνθρώπος. Ἀλλὰ ἡ συνεργασία αὐτῶν τῶν δύο παραγόντων δὲν εἶναι ἑκ πρώτης ὄψεως καὶ τόσον εὐκόλῃ. Ἀνάμεσα εἰς τὴν ἀντικειμενικὴν γνῶσιν, δηλαδὴ τὴν ἐπιστήμην, καὶ εἰς τὰ ψυχικά βιώματα, δηλαδὴ εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν προσήλωσην τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν θεοσχεσίαν καὶ τὸ θεῖον ἐν γένει θέλημα, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἁρμονία. Ἡ ἔλλειψις αὐτῆς τῆς ἁρμονίας γεννᾷ τὸν ψυχικὸν θάνατον.

Καὶ ἐξηγοῦμαι καλλίτερα:

Πολλοὶ ἄνθρωποι—καὶ δυστυχῶς ἀρκετοὶ διανοούμενοι—ἐνόμισαν ὅτι μετὰ ἀπὸ τὴν μεγάλην αὐτὴν

ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ περιοριζόμεθα εἰς ὀλίγα, τὰ μᾶλλον οὐσιώδη καὶ κύρια, ἀφήνοντας κατὰ μέρος τὰ ἐπορευώδη καὶ τὰ εἰς δευτερεύουσαν μοῖραν ὑπαγόμενα. Ἐξετάζοντες ἱστορικῶς τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸν μοναχικὸν βίον ἀπὸ ἀρχαιολόγων χρόνων ἕως σήμερον σημειοῦμεν ἐνταῦθα ἐλάχιστά τινα περὶ τῆς ἰδιαζούσης ἀξίας καὶ τοῦ ρόλου, ὃν διεδραμάτισεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Κοινωνιῶν.

Κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας εὐρίσκει τις παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις καὶ ἐθνικοῖς ὑπανάπτυκτον μοναχικὸν βίον.

Τοῦναντίον, μεγάλην ἀνάπτυξιν τοῦ μοναχισμοῦ συναντῶμεν εἰς τὸν Χριστιανισμόν, οὗτινος ἀπέβη εἰς τῶν ἰσχυροτέρων παραγόντων τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας του.

Ὁ κυρίως Πατὴρ τοῦ μοναχικοῦ βίου εἰς τὸν Χριστιανισμόν εἶναι ὁ Μέγας Ἀντώνιος. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ Ἀγίου τούτου ἐπὶ λαϊκῶν καὶ βασιλέων ὑπῆρξεν καταπληκτικὴ καὶ ἀφάνταστος. Διὰ τοῦ παρὰ δείγματος τοῦ ἐναρέτου βίου του καὶ διὰ τῆς θεοσόφου διδασκαλίας Του ἐσαγήμενεν κυριολεκτικῶς τὰ πλήθη, τὰ ὁποῖα συνέρρεον εἰς τὴν ἔρημον ὡς διψῶσαι ἔλαφον παρὰ τὴν πηγὴν τῶν ὑδάτων.

Ὁ θεόκλητος οὗτος ἀνὴρ πολλὰς χιλιάδας ἐθνικῶν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν χριστιανισμόν ἐμφανισθεὶς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὅτε ἐσφάδαζεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἡ αἵρεσις τοῦ Ἀρείου καὶ τερραστὶαν ἐπίδρασιν ἤσκησεν ἐπὶ πλείστον μέρος λαοῦ, ἐπὶ ἀνωτέρων τάξεων καὶ δὴ καὶ αὐτῶν τῶν βασιλέων. Αἱ πρώται μοναί, αἱ ὁποῖαι συνεστήθησαν ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀντωνίου, τοῦ Ἀμμούν, τοῦ Παχωμίου καὶ ἄλλων Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐκτός ἀπὸ τὴν ἐν αὐταῖς τελουμένην ἐξαγνισμὸν καὶ τελειοποίησιν τῶν ἐνασκου-

μένων, δὲν παρημέλουν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν, ἀφοῦ τὸ περίσσευμα τοῦ κοινοῦ κέρδους ἐξωδεύετο εἰς φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς.

Κοιτίς τοῦ μοναχικοῦ βίου ὑπῆρξεν ἡ Αἴγυπτος.

Κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἀπεδίδετο μεγάλη ὑπόληψις εἰς τὸν βίον τούτον, ἀφοῦ οἱ διασημότεροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐξεθείαζον αὐτὸν ὡς θείαν φιλοσοφίαν, ὡς βίον ἀγγελικὸν καὶ ἀποστολικόν. Διὰ τῶν μονῶν πολλοὶ προσήλθον εἰς τὸν χριστιανισμόν. Πολλάκις δὲ αὐταὶ ἐγένοντο θρονιστήρια τῶν μελλόντων ἐπισκόπων.

Θαυμασία ὄντως λάμψις τοῦ χριστιανισμοῦ προσέχετο ἐκ τῶν μονῶν εἰς ὁλόκληρον τὴν οἰκουμένην.

Ἰνα δὲ αἱ μοναὶ ἀποβῶσιν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινωνίας εἰργάσθησαν Πατέρες τοῦ ὕψους καὶ τῆς περιωπῆς ἐνὸς Μεγάλου Βασιλείου, Ἰσιδώρου Πηλουσιώτου, Ἱεροῦ Νεΐλου καὶ ἄλλων καὶ διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος καὶ διὰ τῶν συγγραμμάτων των.

Ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ ἀσκητικώτατος καὶ φιλοσοφώτατος οὗτος ἀνὴρ, ὠκοδόμησε μονὰς πλησίον τῶν πόλεων, ἐνθα προσείλκυσε χιλιάδας μοναχῶν ἀκολουθούντων τὰς ἀσκητικὰς του διατάξεις. 80.000 μοναχοὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἐβάδιζον ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ἀσκητικῶν του κανόνων. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπενδύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ἐπιστημονικὴν ἐπιτυχίαν μπορούμε νὰ παραμερίσουμε ὅ,τι λέγεται θρησκεία, ἠθικὴ, καὶ γενικώτερα ψυχικὴ καλλιέργεια. Αὐτὸ ὅμως εἶναι βασικὸ λάθος. Ἡ ἐπιστημονικὴ ἐπιτυχία μπορεῖ νὰ εἶναι μεγάλο καὶ σπουδαῖο κατόρθωμα διὰ τὸν ἄνθρωπον, δὲν εἶναι ὅμως οὔτε τὸ μεγαλύτερον οὔτε τὸ σπουδαιότερον. Ἡ πάντῳ ἅπ' ὅλα ἐπιτυχία εἶναι πάντοτε ἡ ψυχικὴ του ἐξίψωσις καὶ ἡ ἀνωτέρα καλλιέργεια τοῦ ἥθους του. Ἀλλὰ ὕγιης ἠθικῆς χωρὶς πίστιν εἰς τὸν Θεόν, χωρὶς σεβασμὸν πρὸς τὸν συνάνθρωπον καὶ χωρὶς εὐλάβειαν πρὸς τὰς παραδόσεις, τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, δὲν ἔστιν ἐπιτυχία. Αὐτὸ βεβαίως ἡ ἱστορικὴ πείρα.

Ὅσοδήποτε λοιπὸν καὶ ἂν προχωρήσῃ ἡ ἐπιστημονικὴ πρόοδος, τὸ μεγάλο θέμα διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ μάλιστα διὰ τὸν Χριστιανὸν θὰ παραμένῃ πάντοτε ἡ ἠθικὴ ἀνωτερότης, ὁ ἁγιασμός τῆς ψυχῆς του, ἡ ἱκανότης του νὰ δέχεται τὴν θείαν χάριν, ἡ ἀρετὴ, ἡ ὁποία πρέπει νὰ τὸν ἀναδεικνύῃ εἰς ἐπίγειον ἄγγελον. Ἡ ἀνθρωπίνη κακοδαιμονία ἡ ὁποία τόσον τυραννεῖ τὴν ἀνθρωπότητα, δηλαδή, τὸ ὅτι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι στρεφόμεθα ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μας, δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν πρόοδον ἢ ὀχι τῆς ἐπιστήμης ἀλλὰ εἰς τὴν ἑλλειψιν ἠθους ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων. Τὰ μεγάλα προβλήματα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς

ἀνθρωπότητος ποτὲ δὲν ὑπῆρξαν, κατ' οὐσίαν, ἐπιστημονικὰ ἀλλὰ πάντοτε ἠθικά.

Νὰ λοιπὸν τὸ «διάστημα» εἰς τὸ ὁποῖον καλούμεθα νὰ φθάσουμε, ἡ ἀγιότης. Μὲ αὐτὴν μεταβάλλεται ἡ τὸσόν μικροπρεπὴς καὶ ἐκνευριστικὴ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων εἰς ἐπίγειον παράδεισον. Μὲ τὴν ἀγιότητα μεταβάλλεται ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τυραννίας εἰς ὕμνον πρὸς τὸν Θεόν. Αὕτη ἡ ἀγιότης ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν μας καὶ δι' αὐτὸ κατὰ βάθος αὐτὴν μόνον ἐπιζητοῦμεν. Ἄς μὴ λησμονοῦμε ὅτι ἡ ἀγανάκτησις ἡ ὁποία πολλὰς φορὰς μᾶς καταλαμβάνει ἀπὸ τὰς διαφορὰς ἀντιξοότητος τῆς ζωῆς, δὲν εἶναι—κατὰ βάθος—παρὰ ζωηρὰ ἔκφρασις τοῦ αἰτήματός μας διὰ τὴν ἠθικὴν ἀνωτερότητα, τὸν ἀγιασμόν.

Ἀλλὰ διὰ τὴν κατάκτησιν αὐτοῦ τοῦ «διαστήματος» χρειάζεται νὰ γίνῃ ὁ καθένας μόνος του ἀστροναύτης. Πρέπει μόνος του νὰ ἐξοπλίσῃ τὸ διαστημόπλοιο τῆς ψυχῆς του μὲ τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, τὴν ἔμπροκτον ἀγάπην καὶ τὴν εὐγένειαν πρὸς τὸν πλησίον, τὴν εὐλάβειαν πρὸς τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Αὐτὸς ὁ ἐξοπλισμός εἶναι ὅ,τι χρειάζεται διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὸ θέαμα τοῦ νοητοῦ τοῦ Κυρίου στερεώματος, θέαμα, ἀσφαλῶς, ἀνγκραίως μεγαλύτερον καὶ οὐσιαστικώτερον ἐκείνου τὸ ὁποῖον εἶδον οἱ προχθεςινοὶ ἀστροναῦται.

I. N. K.

ΤΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

«Ίνα, ὥσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν».

3

Ὁ Κύριος ἀναστήθη εἰς τὴν ζωὴν τῆς δόξης δια νὰ μᾶς ἀναστήσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον τῆς ἁμαρτίας εἰς τὴν ζωὴν τῆς χάριτος. «Παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαιοσύνην ἡμῶν». Νὰ λοιπὸν τί ἦτο ἡ ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος. Τέτοια πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἐπιστροφή τῆς ψυχῆς μας. Ἡ πνευματικὴ μας ἀνάστασις πρέπει νὰ παριστάνῃ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. «Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν». Ὁ Κύριος ὅμως πραγματικῶς ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν «Οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει». Ἔτσι καὶ ἡ ἐπιστροφή μας πρέπει νὰ εἶναι εὐκρινὴς, ἐνεργὸς, σταθερὰ καὶ διαρκὴς.

«Ἠγέρθη Κύριος ὧντως. Ματαίως οἱ Ἰουδαῖοι ἠσφαλλοῦντο τὸν τάφον σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς Κουστῳδίας». Ματαίως αἱ γυναῖκες ἔρχονται τὸ πρωῒ εἰς τὸ μνημεῖον, διὰ νὰ ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου. Ἄγγελος τοὺς λέγει: «ἠγέρθη, οὐκ ἔστι ὧδε». Ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν». Τρέχου, οἱ Μαθηταί, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ ἔρχονται εἰς τὸ μνημεῖον.

Τὸ βλέπουν καὶ μόλις πιστεύουν τὰ μάτια τους. Τόσο εἶχον ἀπορήσει. Ἐμπρὸς τοὺς εὐρίσκεται ὁλοφάνερη ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀναστάσεως. Ὁ λίθος εἶχε ἀποκυλισθῇ. Τὸ μνημεῖον ἦτο ἀνοικτόν. Τὰ ὀθόνια καὶ τὸ σουδάριον εὐρίσκοντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Διὰ νὰ εἶναι, λοιπὸν, πραγματικὴ ἡ ἐπιστροφή μας πρέπει ἡ συντριβὴ νὰ ἀποκλύσῃ τὴν λιθίνην καρδίαν μας. Ἡ ἐξομολόγησις τῶν ἁμαρτιῶν μας πρέπει ν' ἀνοίξῃ τὸ μνημεῖον τῆς ψυχῆς μας. Ἡ μετάνοια νὰ λύσῃ καὶ νὰ διασκορπίσῃ τοὺς δεσμοὺς τῆς ἀδικίας.

Χωρὶς αὐτὰ δὲν ὑπάρχει ἀληθινὴ ἀνάστασις τῆς ψυχῆς. Χωρὶς αὐτὰ οὐτε τὸ σῶμα μας κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν πρόκειται ν' ἀναστήθῃ, ἀλλὰ θὰ παραδοθῇ εἰς τὴν κρίσιν.

Αἱ γυναῖκες συζητοῦσαν μετὰ τῶν :

Ποιὸς θ' ἀποκλύσῃ τὸν λίθον ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ μνημείου; Καὶ μόλις ἔφθασαν διεπίστωσαν ὅτι ὁ μέγας λίθος εἶχε ἀποκυλισθῇ. Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη ἀπόδειξις τῆς Ἀναστάσεως.

Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ συμβῇ καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ συντριβὴ πρέπει ν' ἀποκλύσῃ τὴν λιθίνην καρδίαν μας. Τὴν καρδίαν ποὺ ἔχει τὴν σκληρότητα τοῦ λίθου. Μήπως αὐτὸ δὲν λέγει καὶ ὁ προφήτης Ἐζεκιήλ; «Καὶ ἀφελῶ τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκὸς ὑμῶν καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν σαρκίνην».

Ἄν λοιπὸν ἡ καρδιά μας εἶναι ἀκόμη σκλη-

ρῇ, καὶ δὲν ἐμαλάκωσῃ ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς μετανόιας, ἂν δὲν ἐθλίβῃ καὶ δὲν ἀπεμακρύνῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἂν δὲν μετεβλήθῃ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία καλυτέρου βίου δὲν ἀναστήθῃ ἀκόμη μαζί με τὸν Χριστόν. Ἡ ψυχὴ μας δὲν θεραπεύθηκε. Μέσα μας δὲν ὑπάρχει κανένα σημάδι ἀναστάσεως καὶ ζωῆς, ἀλλὰ σημάδι θανάτου καὶ αἰωνίου κατακρίσεως. Ἄς σκεφθοῦμε μὲ ποιά αἰσθήματα θλίψεως καὶ συντριβῆς, δεχόμεθα τὰ ἅγια μυστήρια. Ἄς ἐλεήσωμε τὴν ψυχὴν μας ποὺ εἶναι τραυματισμένη καὶ βαρυμένη ἀπὸ τὸ φορτίο τῶν ἁμαρτιῶν. Τῶν ἁμαρτιῶν ποὺ τὴν ἔχουν θάψῃ εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν σκιάν τοῦ θανάτου. Ἄς ἐγερθῶμεν λοιπὸν. Ἄς ἀναστήθῶμεν ἐκ νεκρῶν διὰ νὰ μᾶς ἀναστήσῃ καὶ ὁ Κύριος ἐν ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

(Συνεχίζεται)

Φλέγοντα προβλήματα

Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Μέγιστον ἀγαθὸν τὸ πειθαρχεῖν φαίνεται εἰς τὸ καταπράττειν τὰ γαθὰ. Ξενοφῶν

Ἡ ἀγωγή τῶν παιδιῶν πάντοτε ἦτο ἓνα σοβαρὸν ζήτημα. Σήμερον ὅμως ἐγίνε το μεγαλύτερον πρόβλημα τῆς οἰκογενείας. Ἀπὸ τὴν φύσιν τοῦ τοῦ παιδὶ δὲν θέλει νὰ δεχθῇ καταναγκασμόν. Ἐχει τὴν ἐντύπωσιν δι' ὅλα ἐπιτρέπονται. Καὶ ὅμως ἡ ζωὴ εἶναι σκληρὴ. Ὅποιος ἀποτολμῇ νὰ ἀγνοήσῃ τὴν ἐσωτερικὴν τῆς πειθαρχίας συντρίβεται. Νὰ λοιπὸν τὸ χρέος μας ἀπέναντι τῶν παιδιῶν.

Τὸ χρέος ὅμως ποὺ ἀρκετοὶ μεγάλοι δὲν τὸ καταλαβαίνουν. Ἀφήστε τὰ παιδιὰ ἐλεύθερα λέγουν. Ἀφήστε τα νὰ χαροῦν. Γρήγορα θὰ γνωρίσουν τὰ βάσανα τῆς ζωῆς.

Λογικὸ ἴσως. Καὶ ὅμως ὅχι ὀρθό. Ὅλα τὰ παιδιὰ δὲν γεννῶνται μὲ ἀγαθὴν φύσιν, μὲ κλίσιν πρὸς τὸ καλὸ. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ προλάβωμε τὰς κακὰς συνεπείας.

Τὸ ἀχαλίνωτο καὶ ἀφηνιασμένο παιδί δυσκόλως ἐξοικειώνεται μὲ τὸ σχολικὸν περιβάλλον. Γίνεται ἓνας τύραννος, ἓνα ἀντικοινωνικὸ πλάσμα, ἓνα τέρας ἐγωϊσμοῦ.

Οἱ μεγαλύτεροι παιδαγωγοὶ καὶ οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας προτείνουν τὸν καταναγκασμόν τῶν παιδιῶν. Τὸν καταναγκασμὸν βεβαίως πρὸς τὸ καλὸν καὶ πρὸς τὸ ἠθικόν.

Ἡ παθητικὴ πειθαρχία κατ' ἀρχὰς θὰ γίνῃ ἀργότερα συνειδητῇ. Ὅποιος συνειθίσκει ἀπὸ μικρὸς νὰ ὑπακούῃ, εὐκόλως θὰ προσαρμοσθῇ καὶ εἰς τὸ σχολικόν καὶ εἰς τὸ ἐκκλησιαστικόν καὶ εἰς τὸ κοινωνικὸν περιβάλλον. Ὅποιοι γονεῖς ὑποχωροῦν εἰς τὰς παραλόγους καὶ ἐγωϊστικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ παιδιοῦ τῶν τοῦ δολοφονοῦν τὴν προσωπικότητα, τὰ φιλάλληλα αἰσθήματα, τὴν εὐγένεια.

Τὸ ἴδιο πράττουν καὶ ὅσοι δὲν βοηθοῦν τὸ σχολεῖο καὶ τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὴν χαλεπαγωγίαν.

Εὐχῆς ἔργον...

Τὸ ραδιόφωνον ἔχει πρὸ πολλοῦ καταστῆ οὐσιώ-
δης φορέυς τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ συνεχὴς μετάδοσις εἰ-
δήσεων, ὁμιλιῶν, μουσικῆς καὶ τῶν ἄλλων ἐκδηλώ-
σεων τὸ κατέστησε—διὰ πολλοὺς μάλιστα—σύντρο-
φον ἀχώριστον τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπὸ αὐτὸ πολλοὶ πε-
ριμένουν πολλά.

Ἀλλὰ εἶναι δυστυχῶς γεγονός, ὅτι παρεσῆρθη καὶ
αὐτὸ ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῶν ταπεινῶν ἐκδηλώσεων καὶ
τῶν διαφόρων μικροτήτων τῆς καθημερινῆς κοσμικῆς
ἐπικαιρότητος, εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ προσφέρῃ τὴν
καλῶς ἐννοουμένην πνευματικὴν τροφήν καὶ τὴν ψυχα-
γωγίαν. Εἰσέρουν καθημερινῶς εἰς τὰ ραδιοφωνικὰ
προγράμματα κείμενα καὶ ἄσματα, τὰ ὁποῖα ἐλάχιστα
τιμοῦν τὸν πολιτισμὸν μας καὶ—τὸ χειρότερον—
δακνύουν ἀσέβειαν πρὸς τὸ ἀκουστικὸν κοινόν, πρὸς
τὸ ὁποῖον εἶναι ἠθικῶς ὑπεύθυνοι οἱ συντάκται τῶν
διαφόρων προγραμμάτων.

Τὸ πᾶν ἐν προκειμένῳ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοὺς ἁρμο-
δίους ρυθμιστὰς τῶν προγραμμάτων αὐτῶν. Πάντοτε
ὑπάρχει καλλιτεχνικῶς ἀξιόλογον καὶ ἠθικῶς ὑγιὲς ὁ-
λικόν. Καλὴ θέλησις χρειάζεται καὶ ἀντιμετώπισις τοῦ
ὅλου θέματος μὲ γνώμονα τὸ συναίσθημα τῆς εὐθύ-
της ἐναντὶ τῆς πνευματικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς ἀγωγῆς
τοῦ κοινοῦ τῶν ἀκροατῶν. Μίαν τοιαύτην ἐξέλιξιν εἴ-
μεθα ἀπολύτως βέβαιοι, ὅτι ἐγγυᾶται, κατὰ τὸν καλ-
λίτερον τρόπον, ὁ νέος Γενικὸς Διῆς τοῦ Ε.Ι.Ρ. κ.
Κωστῆς Μπασιτῆς. Προσωπικότης ἐξαιρετοῦ Ἑλληνο-
χριστιανικῆς ἀγωγῆς καὶ πλουσίας ἠθικοθρησκευτικῆς
καρποφίας, ὁ νέος Διῆς τοῦ Ε.Ι.Ρ. ἐνσαρκώνει
τὰς πλείον βεβαίως ἐλπίδας διὰ μίαν χριστιανικὴν καὶ
ἠθικὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ραδιοφώνου.

Διὰ τοῦτο πιστεύομεν ὅτι ὁ διορισμὸς του εἶναι,
διὰ τὸν τόπον μας, εὐχῆς ἔργον..

σιν τῶν παιδιῶν τῶν.

Τὰ παιδιὰ λοιπὸν πρέπει νὰ πειθαρχοῦν
Δὲν πρέπει νὰ συνηθίσουν τὴν κολακείαν καὶ
τὴν δουλοφροσύνην, δὲν πρέπει νὰ ἔχουν τὴν
ἐντύπωσιν ὅτι τοὺς ἐκπληρώνεται κόθε παρά-
λογος ἀπαίτησις. Πρέπει νὰ ἀρκοῦνται εἰς τὰ
ἰδικὰ τῶν πράγματα. Πρὸ παντὸς ὅμως τὰ παι-
διὰ δὲν θὰ πρέπει νὰ ἔχουν τὴν ὑπερηφάνειαν,
τὴν οἴησιν καὶ τὸν ἐγωϊσμόν, νὰ πιστεύουν ὅτι
τὰ γνωρίζουν ὅλα. Αὐτὰ ὅμως τὰ ἀποκτᾶ ὁ ἄν-
θρωπος εἰς τὴν νεαράν του ἡλικίαν.

Νὰ λοιπὸν ποῦ εὐρίσκεται ἡ εὐθύνη τῶν ὡ-
ρίμων. Μὲ τὴν πειθαρχίαν νὰ ἐμπνεύσουν εἰς τὰ
παιδιὰ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸν Θεόν, τὴν ἀγά-
πην πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν ἐπιθυμίαν
νὰ λέγουν ὀλίγα καὶ νὰ ἀκούουν πολλά.

Τὴν 4ην Ἀπριλίου
ἐ.ε. ἀπεδήμησεν εἰς Κόν-
σταντινὸν ὁ ἡλικίας 82 ἐτῶν
ἀγιορείτης μοναχὸς Ἐ-
λευθέριος, ἡγουμένος τῆς
Σκήτης Ἀγίας Ἀννης.
Ὁ ἐκλιπὼν ὑπῆρξε δι-
δλυ τοῦ βίου του ὑπό-
δειγμα πνευματικοῦ ἁν-
δρός, πλείστα ὅσα προσ-
εγγκόντος εἰς τὸν ἱερόν
Ἄθω. Σηλωτῆς ἐξ ἀρ-
χῆς, ἠγάλλωσεν τὸν βίον
του εἰς τὴν προσευχὴν,
τὴν ἄσκησιν καὶ τὴν
πρὸς πάντας ἐλεημοσύ-
νην τόσον ἐντὸς ὅσον καὶ
ἐκτὸς τοῦ ἀγιοσύμου ὁ-
ρους.

Τὰ πνευματικὰ ἀν-
τὸ τέκνα Ἀρχιμανδρί-
της Δογγίνος καὶ Μονα-
χὸς Ἀχιλλεὺς κατέθεσαν δοχ. 300 εἰς τὸ Γεν. Φι-
λόπτ. Ταμ. εἰς μνήμην τοῦ αἰοιδίου γέροντός των.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ**Η ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ ΤΟΥ Μ. ΚΩΝΙΝΟΥ**

Ἐπειδὴ οἱ Ἀρειανοὶ καθημερινῶς ὕβριζον
τὸν αὐτοκράτορα καὶ λιθοβολοῦσαν τοὺς ἀν-
δριάντας του μερικοὶ ἀπὸ τοὺς αὐλικούς, διὰ νὰ
δείξουν ζήλον τὸν παρεκάλεσαν νὰ ἰδῇ μὲ τὰ
μάτια του τὴν προσβολὴν ποῦ ἔγινε εἰς τὴν με-
γαλειότητά του. Ἀλλὰ ὁ Μ. Κωνσταντῖνος ἀφοῦ
τοῦ ἤκουσε καὶ ἐψηλάφισε τὸ πρόσωπο καὶ τὰ
μέλη τοῦ σώματος του εἶπε: «Ἐγὼ πουθενὰ
δεν αἰσθάνομαι τόνεαυτὸν μου τραυματισμένον».

Μία διαταγὴ τοῦ Μ. Θεοδοσίου

Ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος ἐξέδωκε κάποτε
τὴν ἑξῆς διαταγὴν: «ἐὰν κάποιος δυσφημῇ τὸ
ὄνομα μου ἢ τὴν κυβέρνησίν μου ἐπιθυμῶ νὰ μὴ
μνησθῇ, οὔτε νὰ γίνεταί ἐναντίον του χρῆσις
τῶν σχετικῶν νόμων. Διότι ἐὰν μὲ ὕβρισε ἀπὸ
ἀνοσιαν εἶναι ἄξιος περιφρονήσεως, ἂν ἀπὸ
θυμὸν ἄξιος συμπαθείας, ἂν ἀπὸ κακίαν εἶναι
ἀνάγκη νὰ τὸν συγχωρήσωμε.

Σπουδαία προτροπὴ τοῦ Μεγάλου Καρόλου

Κάποτε εἰς τὸν Κάρολον ἀνήγγειλαν τὸν
θάνατον ἑνὸς ἐπισκόπου.

Καὶ πόσα ἄφισε εἰς τοὺς πτωχοὺς; ἡρώτησε
Δύο λίτρας ἀργύρου, τοῦ ἀπήντησαν.

Καὶ κάποιος νέος κληρικὸς ποῦ παρευρίσκετο
εἶπε: «πολὺ μικρὸ ἐφόδιο διὰ τόσο μεγάλο τα-
ξίδι».

Ὁ Κάρολος εὐρῆκε ὀρθὴ τὴν παρατήρησιν
καὶ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἐδιώρισε τὸν νέον κληρικὸν
ἀντικαταστάτην τοῦ ἀποθανόντος. Συγχρόνως
δὲ τοῦ εἶπε: Νὰ μὴ λησμονήσῃς τὰ λόγια ποῦ
σὺ εἶπες. Φρόντισε ν' ἀφίσης περισσότερα ἀπὸ
τὸν ἐπίσκοπον αὐτὸν, τὴν φιλαργυρίαν τοῦ ὁ-
ποίου κατακρίνεις».

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάκος
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμᾶς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Τὴν Κυριακὴν 22 Μαΐου (Π.Η.)

ΜΕ ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗΝ ἱεροπρέπειαν καὶ τάξιν καὶ ἐν μέσῳ παταγοντικῆς ἀτμοσφαίρας θὰ πανηγυρίσῃ καὶ ἐφέτος ὁ παρὰ τὴν συνοικίαν Βύρωνος ἐν Ἀθήναις Ἱερός Ναός Ἀγίων Πάντων ὁδὸς Μαγνησίας 21, ὅπου ἀφ' ἑσπερας θὰ ψαλῇ ὁ Μέγας Ἑσπερινός καὶ τὴν πρωΐαν ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἁγιοκλασίας καὶ Θείου Κηρύγματος.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ὁδεῖν, νὰ συνεορτάσωσι, δύνανται νὰ μεταβῶσι, διὰ λεωφορείων Μεταμορφώσεως, στάσις στροφῇ Ἀγ. Σοφίας ἀπετηρία ἀπὸ Ὁφθαλμιατρείον ἢ ἀπὸ τὴν Πλατείαν Μοναστηρακίου.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Λαμπρά καὶ πνευματικῶς λίαν καρποφόρος ὑπῆρξεν ἡ Ἱερὰ πανηγυρίς τοῦ Ι.Ν. Ἀγ. Γεωργίου Πρῶτος Φαρσάλων. Τὴν θεϊαν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ εὐλαβέστατος Ἐφημέριος Ἀρχιμ. κ. Θεοφῶς Μαργαριτόπουλος μετὰ τοῦ Ἱεροδ. κ. Σπυρίδωνος Ἐρμυγένους, ὅστις καὶ ἐξεφώνησεν ἐμπνευσμένον λόγον.

Τὸ ἀνωτέρω Παρῆμα δι' ἐπιστολῆς τοῦ εὐχαριστεῖ τὸν σεβασμιώτατον κ. Ἀκάκιον διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ληφθεῖσαν μέριμναν ὡς καὶ πάντας τοὺς ἐκ τῶν περίε παραρτημάτων ἀδελφούς, οἵτινες διὰ τῆς παρουσίας τῶν ἐτίμησαν τὴν ἀνωτέρω ἐορτὴν καὶ πανηγυρίν.

Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον.

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν ἡμέραν τῆς Ἀγίας Πεντηκοστῆς ἐορτὴν καὶ τοῦ Ἀγ. Μάρτυρος Ἀχιλλίου ἐορτάζει καὶ πανηγυρίζει ὁ φερώνυμος πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀγίου Ἱερ. Ναός ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῇ συνοικίᾳ Γούβας. Λεωφορεῖον Ἀγ. Ἀρτεμίου. Στάσις Λαϊκῆς Ἀγορᾶς.

Ἀφ' ἑσπερας θὰ ψαλῇ μέγας ἑσπερινός, τὴν δὲ ἐπομένην ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἁγιοκλασίας. Καλοῦνται ὁδεῖν οἱ φιλέοργοι ὅπως, διὰ τῆς παρουσίας των, τιμήσωσι τὴν ἐορτὴν καὶ πανηγυρίν ταύτην.

Ἐκ τῆς Ἐκκλησίας Ἐπιτροπῆς

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν...

Σεμνὴ καὶ ἐπιβλητικὴ ὑπῆρξεν ἡ τελετὴ τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ι. Ν. τοῦ Ἀγ. Νικολάου εἰς Κατάγκρα τῆς Ἀφρικῆς. Τὴν ἀποκαρδιωτικὴν σιωπὴν τῆς μαύρης ἡπείρου τάρσσει ἡ θεμελίωσις ἐνός ἀκόμη χριστιανικοῦ Ναοῦ ὑπὸ τὸν οὐρανόν.

Ἐνας Ναός τοῦ Κυρίου, μία κιβωτός σωτηρίας, διὰ τοὺς «ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθευδόντας». Ἱεραπόστολοι κληρικοί, ἀντάξιοι τῶν μεγάλων ἡρώων τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἠγωνίσθησαν ἐπάνω εἰς τὸ στεῖρον ἔδαφος τῆς ἀθείας καὶ ἐν μέσῳ ἀπειραριθμῶν εἰδωλολατρικῶν δεισιδαιμονιῶν καὶ πολλαπλῶν ἀντιξοοτήτων κατάρθωσαν νὰ σπείρουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς πρωτογόνους ψυχὰς τῶν ἰθαγενῶν καὶ νὰ θεμελιώσουν εἰς τὴν ἀπομεμακρυσμένην καὶ πανέρημον ἐκείνην περιοχὴν τῆς Ἀφρικανικῆς Ἠπείρου τὸν πρῶτον Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Ναόν.

Ἡ θερμουργός πίστις τῶν Ἱεραποστόλων αὐτῶν ἔδωκε διὰ μίαν ἀκόμη φοράν νὰ ἐννοήσῃ ὁ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἄνθρωπος, ὅτι δὲν ἔπαυσε νὰ ἐξαπλοῦται εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ὁ Σωτήριος λόγος τοῦ Κυρίου.

"Ἄξιον παντὸς ἐπαίνου καὶ μιμήσεως."

Μὲ βαθεῖαν, συγκίνησιν καὶ εὐλογον, ὑπερφάνειαν παρακολουθεῖ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τὰς ἐνεργείας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης διὰ τὴν σύστασιν καὶ λειτουργίαν τοῦ τμήματος Ἀφρικανοασιατικῶν σπουδῶν, τοῦ ὁποῦ μοναδικὸς σκοπὸς εἶναι ἡ κατάρτισις Ἱεραποστόλων διὰ τὴν ἀχανὴ Ἀφρικὴν. Ἀνταποκρίνεται πλήρως ἡ πράξις αὐτὴ πρὸς τὴν θεμελιώδη διὰ τὴν θρησκείαν μας ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, «πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιόν μου πάση τῇ κτίσει, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐν ἐνατηλάμην Ὑμῖν».

Εἰς μίαν ἐποχὴν, ἡ ὁποία μασιζέται ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος καὶ τοῦ ὑπερτροφικοῦ ἐγωῖσμοῦ, εἶναι συγκινητικὸν νὰ βλέπῃ κανεὶς νεαροὺς ἐπιστήμονας, ἐτοιμοὺς διὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Θεοῦ κηρύγματος εἰς τόσον ἀπομεμακρυσμένης καὶ ἐρήμους χώρας.

Πνευματικὰ ὅπλα διὰ τὸν ἀγῶνα αὐτὸν χρειάζονται, βεβαίως, πολλά. Ὑπεράνω ὅλων ὅμως ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεόν, ἡ ἀπόλυτος βεβαιότης διὰ τὴν ἐπικράτησιν καὶ καρποφορίαν τοῦ Θεοῦ. Τοῦ θελήματος. Διὰ τοῦτο βασικὸν προσόν τῶν Ἱεραποστόλων πρέπει νὰ εἶναι ὁ καρπὸς τῆς πίστεως, ἡ ἀρετὴ. Αὐτὴ θὰ ἀξιοποιήσῃ καὶ τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν διάθεσιν πρὸς δράσιν. Αὐτὸ καὶ εὐχόμεθα μὲ τὴν πεποίθησιν διὰ τὴν θεαρεστός αὐτὴν πράξις θὰ εὕρῃ ἀξιόους μιμητάς.

ΠΕΝΘΗ

BIRGINIA A. MORO

Εἰς βαθὺν γῆρας ἀπεβίωσε τὴν 18 Ἀπριλίου ἡ ἐν τῇ Ἱερᾷ μονῇ τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Ἀνακίου μοναχὴ Βικεντία, κατὰ κόσμον Βιργινία Α. Μορώ. Κατήγετο ἐκ δουκικοῦ γένους, ἦτο δὲ σύζυγος Γάλλου στρατηγοῦ. Εἶναι ἐξόχως συγκινητικὸν τὸ γεγονός ὅτι ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ζήσασα εἰς τὴν Τύνηδα ἐν πλήρει ἀρετῇ μόνη αὐτὴ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας ἠκολούθη τὸ πάτριον ἐορτολόγιον. Ὑπόδειγμα εὐλαβοῦς χριστιανῆς καὶ ἐν Χριστῷ Μοναχῆς ἐνέπνευσε πολλούς. Ἔστω αὐτῇ αἰωνία ἡ μνήμη.

"ΔΟΓΜΑΤΟΛΟΓΙΑ,"

Ὑπὸ ἀγιορείτου Μοναχοῦ Ἀθανασίου Παναγιώτου

Ἔκδοσις 1961

Μὲ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐκυκλοφόρησε κατ' αὐτὰς εἰς πολυτέλῃ ἐκδοσιν βιβλίον, διὰ τὸ ὁποῖον ἀξίζει νὰ γραφοῦν πολλά. Εἰς τὰς 270 σελίδας τοῦ ἀπολαμβάνει ὁ εὐσεβὴς ἀναγνώστης τὸ καταστάλαγμα μιᾶς ἀξιολόγου συγγραφικῆς προσπάθειας. Περιεχόμενον πολῦτιμον διὰ κάθε ὀρθόδοξον χριστιανόν, κληρικόν καὶ λαϊκόν, γλώσσα ἀπλή, διήγησις ρέουσα καὶ εὐχάριστος, ἀνάγνωσμα συναρπαστικόν. Πραγματικὴ συλλογὴ θησαυρῶν.

Τιμᾶται Δρχ. 50

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ ἀπευθυνθῶσιν εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ Περιδικοῦ «Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» Κάνιγγος 32-Ἀθήναι.